

IX./4. fejezet: A gyógyszerkutatás költségessége

A nyereségérdekeltség melletti érv szerint a gyógyszerkutatás a jelentős kockázat miatt csak nagyon tőkeerős cégek által finanszírozható hatékonyan. Az átlagosan *800 M \$ összegű* gyógyszerfejlesztési költségek azonban több ok miatt is megtévesztők lehetnek (Relman, A. – Angell, M. 2002). A költségszámítás ellentmondásosságát jelzi egyrészt, hogy nem ismert, hogy a fejlesztés kiadásai között milyen mértékben szerepelnek rejtett marketing költségek, másrészt, ezek nem mindig tényleges ráfordítások, hanem a befektetett tőke „használdozati” költségei.

Több más tényező miatt, pl. az amerikai **Public Citizen-csoport** az adózás utáni **gyógyszerfejlesztési költségeket csak 100 M \$-ra becsüli** (Relman, A. – Angell, M. 2002), igaz, a számításban nem szerepelnek a piacra nem került szerek fejlesztési költségei. Relman és Angell véleménye szerint vitathatatlan, hogy a marketing költségek a K+F-ráfordítások mintegy kétszeresét teszik ki, de még ez a szám is hamis képet ad az üzleti jellegű kutatási tevékenységről, ugyanis az igazi kasszasikernek számító szereket akadémiai kutatóközpontokban fejlesztik ki, túlnyomórészt közpénzekből finanszírozva. Adataik szerint 1998-ban az új, gyógyszer szabadalmaknak csak 15 %-a fűződött ipari cégekhez, 54%-ot akadémiai intézetekben, 13 %-ot kormányzati kutatóközpontokban fejlesztettek ki (Relman, A. – Angell, M. 2002).